

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne X.
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2022, č. j. CPR-22022-3/ČJ-2022-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2022, č. j. CPR-22022-3/ČJ-2022-930310-V248 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

„napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), částečně změněno rozhodnutí ze dne 13. 6. 2022, č. j. KRPA-195926-16/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to v prodloužení doby k vycestování z 20 dnů na 40 dnů, ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba 12 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správní orgán vymezil dobu neoprávněného pobytu jako období dvou dnů, kdy tomuto předcházely okolnosti nezávislé na vůli žalobce, tj. ozbrojený konflikt probíhající na Ukrajině, který jej vyhnal z tohoto státu do Evropské unie. S ohledem na relativně krátkou dobu protiprávního stavu a důvody jeho vzniku má žalobce za to, že je napadené rozhodnutí nepřiměřeně tvrdé, neboť se dopustil ryze epizodního dvoudenního neoprávněného stavu, který vznikl v souvislosti s lidskou tragédií v podobě útoku na Ukrajinu, který donutil k migraci do okolních států nejen státní příslušníky Ukrajiny, ale i tam pobývajících cizince, mezi které se řadil právě žalobce.
3. V situaci, kdy žalobce deklaroval vůli vycestovat do domovského státu a z jeho projevu bylo zřejmé, že nelegální pobyt vznikl již tím, že vstoupil do EU bez jakéhokoliv víza či pobytového oprávnění, má za to, že je možné vůči němu postupovat mírnějším postupem a to cestou § 50a zákona, přičemž pokládá za kontroverzní, aby byl hraniční kontrolou vpuštěn coby nelegálně pobývajících do schengenského prostoru a obratem poté vyhošťován, navíc s odůvodněním toliko dvoudenního nelegálního pobytu.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. K délce zákazu pobytu uvedl, že délka byla stanovena v zákonném rozpětí. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

5. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

6. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
7. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou, měla být stanovena doba kratší.
8. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
9. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce vstoupil dne 28. 2. 2022 na území schengenského prostoru do Polska (hraniční přechod Korczowa) v souladu s ustanovením článku 6 odst. 5 písm. c) Nařízení Evropské parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. 3. 2016. Z odpovědi společného centra ze dne 12. 6. 2022 plyne, že vstup byl povolený z humanitárních důvodů na 15 dní. V cestovním dokladu účastníka řízení č. X s platností do 18. 10. 2029 a ani z provedených lustrací nebyl nalezen žádný jiný záznam či vylepené vízum, které by účastníka řízení opravňovalo pobývat na území České republiky. Žalobce byl kontrolován Policií ČR dne 12. 6. 2022.
10. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 13. 6. 2022 vyplývá, že žalobce vstoupil do Polska dne 28. 2. 2022 z důvodu konfliktu na Ukrajině, na území České republiky přicestoval z Polska dne 10. 6. 2022 za účelem turistiky, bydlí u kamaráda na Praze 7, přesnou adresu nezná, nemá žádné povolení k pobytu a ani vízum, o tom, že se na území zdržuje neoprávněně si je vědom, stejně, jako si je vědom následků svého neoprávněného pobytu, nevěděl však, že mu v Polsku byl povolený vstup do schengenského prostoru na 15 dní, nevěděl, že pak musí vycestovat. Potvrdil, že jeho zdravotní stav je dobrý a s ničím se neléčí. V České republice ani Evropské unii nemá žádné příbuzenské ani jiné vazby či závazky. V domovské zemi bydlí v rodinném domě rodičů, je ženatý, manželka a syn žijí v Uzbekistánu. Ve vycestování do domovské země mu nic nebrání, sdělil, že se hodlá vrátit dobrovolně a současně potvrdil, že mu ve vlasti nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení, trest ani jiné vážné nebezpečí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

11. Žalovaný k délce zákazu pobytu uvedl, že účastník řízení si byl vědom, že se na území České republiky zdržuje neoprávněně, neučinil žádný aktivní krok, kterým by se pokusil svůj pobytový status změnit, byl si vědom následků neoprávněného pobytu, jak i uvedl do protokolu o výsledku účastníka správního řízení. Ze strany účastníka řízení tedy nešlo o neznalost, ale právní předpis porušil úmyslně. Dle odvolacího orgánu se lze důvodně domnívat, že by účastník řízení ve svém neoprávněném pobytu na území pokračoval, nebýt pobytové kontroly. Na druhé straně účastník řízení spolupracoval se správním orgánem I. stupně. Žalovaný jako odvolací orgán shledal, že správní orgán I. stupně při úvaze o délce doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie a která byla stanovena na dobu 1 rok, zohlednil všechny relevantní okolnosti, vyšel z kritérií stanovených v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, zvážil též soukromé a rodinné vazby účastníka řízení v České republice i v Uzbekistánu, s ohledem na shora uvedené závěry adekvátně posoudil též druh a závažnost protiprávního jednání účastníka řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29 byla akceptována délka správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce několika hodin. V tomto případě však bylo rozhodováno v době, kdy činila horní hranice pro délku zákazu pobytu 3 roky (podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění do 30. 7. 2019), opatření bylo tedy ukládáno v jedné třetině zákonem stanovené sazby. V projednávaném případě s obdobnou skutkovou podstatou je nyní horní hranice této sazby 5 let, doba trvání správního vyhoštění je tedy stanovena v jedné pětině zákonem stanovené sazby. Účastník řízení vstoupil na území České republiky, ač žádným řádným oprávněním k pobytu na území nedisponoval, tzn. že nebyl ani oprávněn na území České republiky vstoupit. Dle odvolacího orgánu je proto doba správního vyhoštění na dobu jednoho roku přiměřeným opatřením i přesto, že od tvrzeného vstupu účastníka řízení na území České republiky do pobytové kontroly uplynuly dva dny.
12. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Žalovaný v napadeném rozhodnutí délku zákazu pobytu stanovil a odůvodnil v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněl zvážit žádnou podstatnou okolnost. Vyjádření žalobce ohledně vědomosti neoprávněného pobytu sice nejsou zcela jednoznačná (žalobce uváděl, že nevěděl, na kolik dní má povolený vstup do schengenského prostoru, a nevěděl, že z něj má vycestovat, zároveň však uváděl, že si je vědom neoprávněného pobytu v České republice), zároveň doba povoleného pobytu 15 dnů byla mnohonásobně překročena (měl vycestovat ze schengenského prostoru do 15. 3. 2022), žalobce se nijak o svůj pobytový status nezajímal a neučinil nic pro legalizaci svého pobytu. Z těchto skutečností minimálně srozumění s neoprávněností pobytu lze dovodit.
13. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že délka vyhoštění je nepřiměřená, neboť žalobce k neoprávněnému pobytu donutily okolnosti na jeho vůli nezávislé, tedy ozbrojený konflikt na Ukrajině. Pokud se žalobce nacházel na území Ukrajiny, mohl vycestovat zpět do své vlasti, ze správního spisu ani z žaloby neplynou žádné okolnosti, které by tomu měly bránit. Naopak žalobce při výsledku uvedl, že ve vycestování do domovské země mu nic nebrání, hodlá se vrátit dobrovolně, ve vlasti mu nic nehrozí, do České republiky přijel sice kvůli válce na Ukrajině, ale po delším pobytu v Polsku a za účelem turistiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

14. Polehčující okolnost lze spatřovat v tom, že se jedná z jeho strany o první porušení zákona o pobytu cizinců a že se správními orgány po svém zajištění spolupracoval. Zároveň ale nelze přehlédnout, že se žalobce dostal do své situace jen vlastním přičiněním, jeho vědomý neoprávněný pobyt v době od 10. 6. 2022 do 13. 6. 2022 byl zjištěn až činností policie, z výsledku nevyplývalo, že by prchal před válkou, jako důvod příjezdu uvedl, že slyšel, že Praha je krásné město, a chtěl se sem podívat. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, činila v daném případě 5 let, správní orgány nevykročily z mezí svého správního uvážení, v odůvodnění neopominuly žádnou podstatnou okolnost případu.
15. Konečně žalobce v obecné rovině namítal, že žalovaný měl místo správního vyhoštění zvolit mírnější řešení, tedy rozhodnout o uložení povinnosti opustiti území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, nicméně neuvedl, které podmínky vymezené tímto ustanovením by měl naplnit. Pokud byla myšlena skutková podstata podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalovaný se s přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života vypořádal dostatečně, žalobce netvrdí, z jakých konkrétních skutečností lze usuzovat na nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života a v čem tento nepřiměřený zásah spočívá. Soud v obecné rovině uvádí, že ze správního spisu (zejména z výpovědi žalobce) žádné okolnosti naznačující nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce neplynou. Žalobce vypověděl, že v České republice nepracuje, nemá zde žádný majetek, pohledávky ani závazky, je zdravý, zdravotní pojištění nemá, rodinu má v Uzbekistánu, v České republice nemá žádné vazby kulturní, společenské ani rodinné. Soud tedy konstatuje, že z tvrzení žalobce ani ze správního spisu neplyne, že by zde byly dány podmínky pro aplikaci některé skutkové podstaty obsažené v ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, naopak skutečnosti rozhodné pro uložení správního vyhoštění byly jednoznačně naplněny, žalovaný postupoval správně.
16. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.